

רַבָּנוֹ בְּחִיִּים עַל הַתּוֹרָה

ביאור על התורה לחכם הכלול המקובל האלוי מאור הגולה,
גלה ומנורת זהב על ראשו בשבע חכימות המאירים המנחים
לטוהר שלוחו אליהם לשאוב מים חיים
להש��ות ולהחיות נפש הצמאים והרעים לשמו עת דברי

רבינו בחיי ב"ר אשר צ"ל

(נוסף שער דפס קראקה שי"כ)

מוגה ומטוקן ע"פ דפוסים ראשונים
מהדורה מפוארת מרודיקת וטונקרת
בתוספת פסוקי המקרא ותורת מקומות

ט' אכְרָם בְּחִיִּים בְּשֵׁם אֲשֶׁר כֹּהֵן (תאומים ג)

©
כל הזכויות שמורות
לממלכת התורה "עו"ו והדר"

Rabbi Y. Leifer
8 Truman Ave.
New Square, N.Y. 10977

היית ומושקע במחודשת זו הונך רב ויגעה רבה, لكن ע"פ דין תורה ולהבהיר ע"פ הכוויות בכל המדיניות אנו אוסרים בכל תקופה כל הדפסה צלום והעתקה כולל העתקה חיליקת מספר זה, וכן אין לתרגם או לאכסן במחשב או לקלוט בכל דרך שהוא כל חלק שהוא מהספר, וכן אין לעשות כל שימוש מסחרי בחומר הנדפס ובஹוספות. וכן הספר נמכר אלא על מנת שלא יעשה בו שימוש שלא כדין. וזאת ישראל לא יעשו עולה.

נדפס על נייר ח"ל שאין בו חשש חילול שבת

נדפס בארץ ישראל
Printed in E. ISRAEL

הארות והערות יתקבלו בברכה
בת.ד. 9359 בית שמש פקס. 03-5423180.

עיצוב כריכה ושערם: ר. פלד

וַיַּדְעֵתִי נָאָמָנָה כִּי מְלֹאָכָתִי זוֹת עֲצֹמָה וַרְחֶבֶת
לְכָל הַבָּא עַלְיהָ לְצָבָא צָבָא, אֲף כִּי אִישׁ
כִּמוֹי נְפָשׁוֹ עַלְוָה, עִירַח הַבָּא בְּכוֹר נִסְיוֹן
הַצְּרוֹת וְהַמְּקָרִים, הַמְּקָרִים דְּכָאָנוּן הַשְּׁגִוָּנוּ בֵּין
הַמְּצִירִים, לְבִי סְחַרְחַר עַזְבָּנִי פָּחִי, וְנַכָּאָה רַוחִי, צָרָ
וּמְצֻוקָּה יַבְעָתָנוּ בְּכָחִי, וְאַיךְ אַבְינַי בְּדָבָר וּבְעָרָב
שְׁחִיחִי, וְאַיךְ לְכָוֹן אֶל הַאֲמָת תַּתְלִבָּנִי מַחְשָׁבָתִי, אוֹ
שְׁפָטִי תִּפְעֹן בְּמַלְאָכָתִי, וּמְלֹאָכָת הַתּוֹרָה הַצְּרוֹפָה
פְּסָסֶף צָרוֹף בְּעַלְיל, אַרְיכָה שְׁמָחָת לְבָב פְּהַולָּךְ
בְּחַלְיל, וְאַיךְ יִשְׁמַח עַצְבָּן אָוֹלֵל לְחַם הַעֲצָבִים, אוֹ
אַיִלָּה שְׁבָעָה רַוְּגָן דְּרַכְנוּ יִשְׁרָלְשָׂוֹר עַל אַלְיָת אַהֲבָים,
וְהַלְבָב אֲשֶׁר לֹא טָהוֹר מַטְרָדָת הַזְּמָן אֵין לוֹ פְּנָאי,
אַיךְ יִטְהָר לְבָא קֹדֶשׁ לְפָנִי, אוֹ אַיךְ יִשְׁרָאֵת שִׁיר
אַדְנִי, וְהַטְּרוֹהָתָם עַנִּי הַבָּשָׂר מְרָאוֹת הַגְּגָלוֹת,
אַף פִּי תַּעֲצָם עַנִּי הַשְּׁלָל מְרָאוֹת בְּמוֹשְׁכָלוֹת.
אַמְּנָם עַל זָכוֹת הַמְּלָאָכה נְשָׁעָנוּתִי, בְּחַסְד עַלְיוֹן
בְּטַחְתִּי, וְלַשְׁמוֹ נְתָפָנוּתִי, לֹא לְהַתְגַּדֵּל וְלַקְנּוֹת לִי
שָׁם וּכְבוֹד, כִּי אִם לִשְׁמָה' צְבָאות הָוָא מֶלֶךְ

הַכְּבָודִי (מהלום כד:)

וּבְדִי שִׁיחָה סְפִּרי זֶה כּוֹלֵל תּוֹרָה וּמִדּוֹת, אֲפָתָח
בְּכָל פָּרָשָׁה וּפָרָשָׁה בְּפִסְkoּק מִסְפָּר חֲמֻדוֹת,
הָוָא סְפִּרְךְ אֲדִיר חַכְמָה בְּדִיעָת וּמוֹסֵר מְלָאָ, הוָא סְפִּרְךְ
'מְשִׁלְיָה שְׁלָמָה בֶּן דָּוד' (משל א'), סִידָר שֶׁם כָּל הַמִּדּוֹת
לְהַבְחִין חִין עַרְפָּן, שִׁיבָּח אֶת הַחֲמֻדוֹת גִּנְהָא אֶת
הַוּפְקָן. וּמְפִירְשִׁי אֲחָד קְדוּשָׁ מְדָבָר נְכַבְּדוֹת וּנְכַחְדוֹת
אֲנָכְוּר בְּמִקּוֹמוֹת בְּרָאָשִׁי הַפְּתִיחָות, הָוָא אִישׁ אַלְהִים
בְּפִתְוֹרָה עַמְּדָה וּפִתְנָה, הָוָא רַבְּגָדָל רַבְּיָנוּ יְוָנָה
זַיְלָה, אֲשֶׁר לְסִפְרָה הָהָוָא חִיבָּר פִּירְוָשׁ וּעְשָׂה אַזְנִים,
וּקְבָעָ בְּדָכְרִיו טָוּרִי סְפִּרְיוּ לְהָאֵר עַיְנִים, דָכְרִיו אַשְׁתִּ
עַטְרָתְּ פָּוּזְלָה לְרָאשִׁי, לְהַחִיּוֹת אֶת נְפָשִׁי, מָה יְקַרְבָּר
מְזָהָב וְכָל פְּנִיגְזִין, מָאַן יְהִיב לֹן מַעֲפָרִיה דָמָר וּמַלְינָן
עַיְינִין. וּרְוב עַיקָּרוֹ שֶׁל סְפִּרְךְ אֲכָלָל בְּתּוֹרָה בְּרָאָשִׁי
פְּרִשְׁוֹת, בְּבָאָור כָּל חַכְמָות גּוֹפְנִיות וּשְׁכִילּוֹת, יְעַן
כִּי הַתּוֹרָה כָּלָה בְּמִדּוֹת הָאָרָם נְקַשְּׁרָת, פִּי הַסּוֹר
לְמִצְוֹת לְשָׁמֹר מִשְׁמָרָת, וְהַחֲסָם בְּגַדְלָל חַכְמָתוֹ
וּגְבוֹהָה מְעַלְתָּה רֹוח הַקּוֹדֶשׁ עַלְיוֹן, לְפִי מַרְותִּיו וּלְפִי
מַדְרָגָתוֹ וּרְוָם מְעַלְתָּה בְּמִדּוֹת וּתְהִרְתָּה לְבָוֹן, תַּתְעַלָּה
נְפָשָׁוֹ שְׁתַחַול רֹוח נְבוֹאָה בְּקָרְבָּוֹ:

פרק ב' בראשית

קָז רַחֶבֶת מְצֹוֹתָךְ מְאָדָ' (מלחים קיט צ), בָּאָר בַּיְל
דָּבָר יִשְׁלַׁח לֹא קָז וּלְמִצְוֹתָא אֵין קָז. וְאַם בַּנְּכָל
וּמְצֹוֹה מְתִרְיָגְגָה מְצֹוֹתָה הַיא כְּלִילָתִי, כָּל אַחַת וְאַחַת
פּוֹלְלָתִי מְצֹוֹתָה הַרְבָּה, וּבַנְּכָל, עַד לְאֵין קָז.
וּמְתִרְיָגְגָה מְצֹוֹתָה הַלְלוּוֹ נְחַלְקָוֹת לְשִׁנִּי חַלְקִים מְשַׁבְּלוֹת
וּמְקַבְּלוֹת, הַמְּצֹוֹת הַפְּשָׁלָוֹת הַן אָוֹן מְצֹוֹת
שְׁהַשְּׁלָל מְעֵד עַלְיָהָן וּמְבָחֵן בָּהָן, שָׁאַלְוָה לֹא
נְכַתְּבָוּ הִיה הַמְּשִׁפְלָל מְזִוְיא אָוֹן בְּשַׁכְלָוֹ, כְּמִצְוֹת
כְּבָוד אָב וְאָם, וְהַרְצִיחָה, וְהַגְּנָה, וְהַגְּנָה,
שָׁקָר, וְהַגְּנָל, וְכִיּוֹצָא בָּהָם. הַמְּצֹוֹת הַמְּקַבְּלוֹת הַן
אָוֹן מְצֹוֹת שְׁלָא יְשִׁיגָם הָאָדָם לְעוֹלָם, וְלֹא
יִמְצָא בְּשַׁכְלָוֹ כָּלָל, אָכְל הָוָא אַרְיךָ בְּהָן
הַקְּבָלה, כְּמִצְוֹת הַשּׁוֹפֵר וְהַסְּפָה וְהַלְוָב, מְצֹוֹת
הַיּוֹבָם וְהַחֲלִיאָה, וּמְצֹוֹת הַשְּׁמָתָה וְהַיּוֹבָל,
וְהַקְּרָבָנוֹת וְהַכְּלָאִים, וְכִיּוֹצָא בָּהָם. וְאַלְוָה וְאַלְוָה
לְתוֹעַלְתָּה הַגּוֹף וְהַגְּנָפָשׁ, יְשַׁבְּשָׁלָוֹת תֹּועַלְתָּה גּוֹפָנִי
בְּקִיּוּם קָעוֹלִים כְּמִשְׁפְּטִי הַעֲמִים וּכְהַנְּגָהָתִים,
וְכִיּוֹבִי הָאָרָצָה וְהַמִּדְינָה, וּבָהָן תֹּועַלְתָּה הַנְּפָשָׁ

דָע כִּי תַּוְרְתָּנוּ הַקְּדוֹשָׁה נְקַשְּׁרָת עִם הַחַכְמָה
הַעַלְיוֹנָה וְכָל הַחַכְמָות בְּלָן נְכָלָלוֹת בָּה,
וּמְפַנִּי זֶה נְקַרְאָת תִּמְמִימָה (מלחים יט ח), וְהִיא 'מִשְׁבִּית
נְפָשָׁה' (שם) לְשָׁרֶשֶׁה. וְהַמִּצְוֹת שְׁנַפְתָּנוּ לְנוּ בְּהָר סִינִי
הָם פְּרִיְיָג, שְׁנָאָמֵר (וּבְרוּס לג ד) 'תּוֹרָה אַזְוָה לְנוּ
מִשְׁהָה, מְצֹוֹת פְּמַנְנִין תּוֹרָה' קְבָלָנוּ מִמִּשְׁהָה, וּשְׁתִּי
דִּבְרֹת שְׁמַעַנוּ וְהַבְּנָנוּ מִפִּי הַגִּבּוֹרָה, וְהַנְּהָה הָם
תְּרִיְיָג (מכות כה). וְדָבָר יְדַעַת כִּי כָל הַמִּצְוֹת בְּלָן
אַלְהִיותָה, וּשְׁקוֹלוֹת בְּמַאֲזִינִי הַחַכְמָה, בְּנִוּוֹת עַל
אַדְנִי הַדָּעָת, מִיסְדָּות עַל עַמְוֹדִי הַתְּבִוָּנה, וְאֵין לְךָ
כָּל מִצְוֹה שְׁלָא יְהִיה נְכָל בָּה מִן אַחֲד מִמְנִי
הַחַכְמָה. וּמְתִרְיָגְגָה מְצֹוֹת הַלְלוּוֹת תְּרִיְיָג כָּלִילִים הָם, כִּי
פְּרָטִי הַמִּצְוֹת אֵין לָהֶם סָוִף וּתְכִלִּתִי, וְהַדָּעָת נְתַנָּתָ

פרק ב' בראשית

בראשית

להסתירם, מפני זה אמר 'פתח לשונך', פלומר חיב אתה להעליהם שלא תוציאם מפה, ענין שפטות (משלוי ה' י"ז) יזכיר לך ובדך ואין לירום אתק', וכן ישעה נג' י"ח, דברים שפה עתיק יומין אל תנאים. וולקן לדגמא אחת מממצאות של תורה שהיא מן הדברים הראוים להסתירם, והוא מצות ציצית, וזה צורית שלמה ברכיה לבנון, וכבר ידעת כי ריח' הוא זכרון הדבר, ענין שפטות בקרבות ויקרא ו' (ח) 'זופרתה ריח ניחת', וכתיב באצית (במדרש ט' לט' יוראים אותו וזכרתם', ואמר כי זכרון כי זכרון אתם המצות בזכרונו לבנון, והלבנון היא הרכמה (ט' הבהיר את קע'ו) אשר מצות ציצית רומזת אליה, ויל' ב' החותם בוגר ל'ב' נתייבות פלאות חכמה, והבן זה: ובבר בארו לנו רבוינו ז'ל מעלה התורה ושלה מותה והיאך היא כוללת העליונים והתחותים, עד שהודיענו שאלו נכתבה התורה כסדרה היה אדם יכול להחיות בה את המתים, שכן אמרו במדרש תלים ג' (א) ב' מזמור לזר בברחו מפני אבשלום בנו' (שם), מי דכתיב איוב כה י' לא ידע אנוש ערפה, אמר רבבי אילעוז לא נכתבי פרישותיה של תורה על הסדר, שאמלמי נכתבי על הסדר כל מי שהוא קוויא בהן היה יכול להחיות את המתים ולעשות מופתים, לפיקד נתעלמו סדרה של תורה, ואף על פי שנתעלמו סדרה של תורה גלים הם לפניו הקדוש ברוך הוא, שנאמר (ישעה מד' י' זמוני יקרא וניגדה יגידו למ', עד ק'än). ועתה שלא נכתבה כסדרה, יותרה אדם בה לחיה העולם הבא, שכן אם בימנה המלך עלייו השלום (משלוי ג' ט') 'ארך ימים בימנה ובשמארלה עשר וכבוד', קרא הדולם הבא אל נסיך המשאלה עולם שבלו ימין עולם שבלו ארך, וכן ר' כי שם הוא זוכה לארכיות הימים לנצח, לפי שהוא הוא עולם הזה שמאל' והופר על מעלו עשר וכבוד', כי בשם שהעשר והכבד הכהן אל האדם בעולם הזה לקבל העשנות, בן העולם הזה הכהן לKNOWNOT בז' חי הרים הבא, ולארך שלמה הפלך עלייו השלום בכתוב זה כי הרים הבא יש בו אררכיות ימים לעולמים, והרים הזה הכהן אלו.

גם כן, ויש במקובלות תועלות נפשי, כי תתעללה הנפש בהן ותשיג בקיומן חyi העולם הבא, ובכן תועלת הגוף גם כן:

ובידי לבאר שכלל מצוות שבתורה יש בהן תועלות הגוף והנפש, העיר משה רבינו עליו השלום ואמר לוטוב לנו כל הימים לחיתנו כהיום הזה' (דברים י כ), וכתיב (שם פסוק ה) 'יזכרה תהייה לנו כי נשמר לעשותינו וגוי לפנינו האלקיינו, באר כי קיומ המצאות הוא قولך שפי תועלות, תועלות כלל הגוף בעולם הזה ותועלות הנפש לעולם הבא, זה שהזופיר בכלל לטוב לנו כל הימים', ואחר כך הוסיף פרוש כלל ופרט לחייבנו כהיום הזה' וזה תועלות הגוף בעולם הזה, יזכור תהייה לנו לפנינו האלקיינו וזה תועלות הנפש לעולם הבא. וכן באר שלמה המלך עליו השלום הענן הזה בעצמו, הוא שאמר וכי הימים הם למציאתם ווכל בשרו מרפא' (משל י ד נ), הא למדת שיש בכל המצוות תועלות הגוף והנפש:

ואם תשאל ותאמר מאין לנו מן הפתוח שכלל החקמות נכללות בתורה ונמשכות ויוצאות ממנה, הנה שלמה עליו השלום באר זה בתרז רמזי דבריו, והוא אמרו נפתח טपנה שפטותיך פלה רbesch וחלב מתחת לשונך וריח שלמתיך בריח לבנון' (שם יא), המשיל התויה לבליה, וכן שדרשו רבותינו ז"ל (במדבר יב ח) ע"ה ביום פלות משה' (במדבר ז א), בלא כתיב, ביום שנכנסה פלה לחפה, ודרשו עוד רבותינו ז"ל (רכות י) אל תקורי מורה' (דברים לג ז) אלא מארשה. ולפוך שלמה המלך עליו השלום בפתחות הזה שכלל החקמות הגמישיות לנפתח, כלון נוטפות משפטים היכלה. ומה שהמשילן לנפתח, לפי שכלל החקמות חוץ מהcumת תורתנו כלו יש בהם תורה וסיג, לנפתח הזה שכלל הדבש ושעווה, אבל חכמת תורהנו הקדרשה היא הדבש הגמור הגקי מן השעווה ומכל פסלת, וזה אמרו רbesch וחלב מתחת לשונך, שהדבש והחלב הם דברים זכרים ונקיים מאין סיג, וכן דוד המלך עליו השלום המשיל תורהנו לכיסף צורף שאין בו סיג, והוא שאמר אמרות ח' אקרות טהרות כסף צורף' וגוי' (תהלים יב ז). ולפי שיש בחיקמות תורהנו הגליה והזפה דברים נקיים ראויים

ארץ וימני טפחה שמים, ושנים האריות שניהם החסרים האדרירים הנודעים בשמותיהם, אחד לזמן ואחד לש馬ל, וזהו שאמר אצל הדורות ישנים עשר אדרים, שנים עשר מנהיגים מקיפים את היבשה לבל רוח ורוח מאבע רוחות העולם, כי בן סדור הרגלים במרקבר שהיו מקיפים את הארון, ומפני זה היה ראוי להקרא לפא שלמה בפהה. ומאיין ידע שלמה מכתיסי רם ומתנשא והדורי השRNA העצומה והפעלה הנפלאה והרמה אשר בפה כבוד, עד שעשה ברגמו פסא שלא נעשה בן לכל הממלכות, כל זה ידע והשיג בחכמת התורה. ומאיין פבא לו המלכות להיות מלך בעליונים, אלא מתוך חכמת התורה שהיא

ומצאנו שמתוך חכמו הגדולה שלמד מן התורה
חבר שלשה ספרים מהם, משלו, ושר
השירים, וקהלת, והוא אמרו (מלימ 'ה א' ז' חכם
מכל האדים מאמין האורח והיון וככל ודרוד
בני מחול, ובתייב שם פסוק יב) זידבר שלש אלפים
משל ויהי שירו חמשה ואלה, ובתייב שם פסוק יג
זידבר על העצים מן הארץ אשר לבנון ועוד
האזור אשר יצא בקר זידבר על הבהמה ועל
העוף ועל הרמש ועל הדגים, הכתובים האלה
מבראים שפע החכמה אשר לשלה מה שבעל אותה
בשלשה חבורים אלה, וזהו שאמר זידבר שלש
אלפים ושל':

ונגראה לי כי אלפים מלשון למועד החכמה,
כענין שפטות (איוב ל' ל') ונאלאפֶך חכמה',
ויהי'ה שלשות אלפים' כאלו אמר שלשות חבורים,
וורמו אותם בשם, האחד משלו, והשני שיר
השירים, והוא אמר זיהוי חכמה ואלף', אוט אלף' מפש.
והפונה כי יסוד שיר השירים מחבר על יסוד ה'יא
האחרונה שבסם הויה נקראת כל', ועל כן
יקראנה פמיד אחותי בלה' (שה'ש ד ט) שהרי מלת
בלה' כולה שניהם, מלת כל וזה באחרונה.
וכאשר זיהוי שיר חῆמה ואלף', ברור כי היה
יסוד שירו ועקרונו ה'יא. ונזכר על העצים מן הארץ
אשר בלבנון, זה ספר קהילת המישד על חכמת
ההטבע. והסתכל איש נשתטש בכל החבורים בלשון

וזכר ידו ע כי משה רבנו עליו השלום אדונן כל
הגבאים כל מה שידע והשיג בשערינו הבינה הכלל
ידע והשיג מן התורה בזמן ארבעים יומם וארבעים
לילה שעמד בהר, גם הפליך שלמה ידו ומכרסם
שהיתה חכמתו רחבה מני ים, והפתוחה העיד עליו
(מלים א' ה יא) 'ז'חפם מכל הארץ', ואין ספק כי
מתוך התורה למד הכל, וחכמי האמת העידו על
מעלותו הגודלה והנשאה שעלה אליה מתוך חכמת
התורה, והוא שאמרו בותחיםנו ז'ל (מגילה יא): שלמה
מלך על העלונים ועל המחותנים, שנאמר (דהי א'
כט ב) 'וישב שלמה על כסא ה' מלך':

ויש לך להזכיר בכאן מידע קרא הפתוח בפה שלמה 'כטא השם', והיהיך יכול הפתוח להמשיל כטא חול לכטא קדש. אבל הענין כי כטא שלמה הוא דגמא, ורבותינו ז"ל חכמי הארץ יודען האפנות אשר דבריהם פדרובנות הביאו על זה מאמר מעורר נפלא, ריחו כשם הטוב מוקך, מאמר מאיר עיני השכל וمبהיק בברק, והוא מן המאמרים אשר פוזום בספריהם גנוזם והצפינום במדרשייהם, והוא שאמרו רוח סוד וואחיה היל הכסא, מודרש אבא גוריין פ"א דיה כשבת) פני רבינו חייא מלך' עולה תשעים, מלמד שאין כבודו של הקדוש ברוך הוא שורה בפקחות מתשעים אלף רבבות מלאכיהם, והמלך שמלמה תשעים אלף כסאות לפניו, תשעים וחכמים ותמלמידיהם פחות וסגנים כהנים ולויים, ובשבעים קתריאות בגנגד הכסא לשבעים שנחרין, ושתי קתריאות נגד אחת ליד החזזה ואחת לנמן הנביא, וכטא אחד לימיינו לבת שבע אמרו, עד כאן. כל הקתריאות האלה, התשעים אלף, והשבעים, והשתים, והאחד, הכל דגמא. ומה שחלק המאמר הזה בלשון קתריא וילשון כטא ולא הזכרי את כלל בשם קתריא או כלון בשם כטא, הכל לענין מכון. וכן מה שפתחות בכתאב שלמה (מלכים א' יט) יידית מזה ומזה אל מקום השבת ושים ארויות עמדים אצל הידות, וכתיב (שם פטוק כ) ישנים עשר אראים העדרים שם על שיש הפעלוות מזה ומזה לא נעשה כן בכל ממלאכות, הידות אשר לכטא, ושנים עשר אראים הכל דגמא, הידות הן המדות שבין נברא העולם, ענין שכחוב (ישעה מה י') אף ידי ישדה

ענידבר', ובחברו שריר השירים שהויא קדש קדשים נשתמש בו בלשון 'הויה' ואמר 'ויהי שירו', לפי שם פסוק י' שמים לרים וארץ לעמק' שהם כלל המיציאות, והודיעינו בזה כי החקירה הזאת האפשרית היא 'שמים לרים וארץ לעמק' שהם כלל המיציאות כלו, כי מלת 'שמים' כוללת הגלגלים, ומלה 'רים' כוללם המלאים שהם למעלה מהם, וארץ לעמק' כולל כל נבראי העולם למעלה מהם, והוא עד מעמקי תהומות. ולבascal, הקשה מהם שמהו רשותם' כולה נמנע מלכים אין חקר' (שם) כנגד החלק הראשון הנמנע שעליו הזכרי הסטר דבר'. וזה כיר לב מלכים', כי עצם השם הנספר אין לחקד עליון, כי זה מן הנמנע, וכענין שנאמר לאイוב (איוב י') 'חקר אלהות תמצא אם עד תכלית שדי תמצא'. ומהנה משא רבנו עליו השלום שאל שיטים אלה, 'והודיע נא את דרכך' (שםות לג') הוא החלק האפשר, והושב בזה אני אעביר כל טוב עלי פני' (שם פסוק ט'). קראי נא את בךך' (שם פסוק י') הוא החלק הנמנע, והושב בזה לא תוכל לראות את פני' (שם פסוק כ':

ויהנה שיטים אלה, לשם שחיב ארם ומוצאה עליון להפניע מחקר החלק הנמנע, בן מצורה וחוכה עליון לדרש ולחקד על החלק האפשר, כי בזה יתרצה עבד אל אדוניו וננדונו מותוק פעלותיו, ועל בן חיבת החקמה שתתחיל התורה בחדוש העולם להגיד לעמו פה מעשי. ומפני שפל שריש האמונה נסמכים ונשענים על אמונה החדש, כי החדש מופת על ההשגחה, וההשגחה מופת גדול על הנבואה ועל אמרת ענן ושבר. וכל העקרים הגודלים האלה מתבאים מן הפרשה הזאת, והודיענו תקופה כי העולם מחדש נברא יש מאין, אחר שהיה ראשיתו היה ובחו ברא כל הנמצאים בששה ימים, ובששי ברא אדם, והשיג עליון בשלשה עוגנים, בבראה, וביצירה, ובעשיה, וצוה עליון במצוות עשה ובמצוות לא מעשה, ובכל זה עדות ומופת גמור על ההשגחה ועל הנבואה, כי ידבר ה' את האדם, ויצו מה שירחיקנו. ועם זה נתבאר שירצנו, ונמנע מפנו מה שירחיקנו. ואמר ה' הוא השבר והגעש לצדי ו לרשות, נתברר השרב שהניחו בגין עדן בהיותו זפאי באמרו (להלן ב ט) יצמחו בגין עדן, ומתברר הענש בחתאו שיגרש

ענידבר', ובחברו שריר השירים שהויא קדש קדשים נשתמש בו בלשון 'הויה' ואמר 'ויהי שירו', לפי ומעלות התורה מה שנבראות קדם שנברא העולם (פסחים נה), וכן דרשו רבותינו ז' (נחומה א) היהת התורה בתוכה לפניו באש שחורה על גבי אש לבנה. וזה אחת מן ה訓ות שביברואה' (פסוק א) שהתחילה תורה באות ב' י', ככלمر שני אלפים שהויא ראשית. ולולי שהדבר בין והיה משה רבנו עליו השלום פותח במתיק מספר קרמוני, היה ראוי שייאמר בختלה התורה יונדר אליהם את הדברים האלה אל משה, ועל כן התייחס במאמה שהתחילה. ודרשו רבותינו ז' (נחומה י' א) אמר רבי יצחק לא היה צוריך להתייחס התורה בברואה' (פסוק א) אלא ממחקקaza ה' להפניהם (שמות י' ב) לפי שהויא מצוה ראשונה שנצטו ביה ישראל, ומפני מה פתח בברואה' מושום 'כח מעשיו הגיד לעמו' (תהלים ק' י). והכוונה לו מר, כי בין שהמצאות הם עקר התורה לא היה ראוי להיות פתח דבריה של תורה כי אם במצוות, ומה לנו לספור הדוש העולם, היה אפשר שהיה העניין מסור לקבالت ישראל ולא יכתוב בספר התורה, והיתה התשובה ממש עם שישו שהתרמס מלכותו ככלמר המשיך לנו פה מעשיו שחדש והמציא מאין הנמצאים בלם, לא רצה הקדוש ברוך הוא שיחיה העניין הגדול הזה מסור ביד הקבלה, רק שתקודם עליו התורה, כי מותוק אמונה חדש העולם ישיג האדים ידיעת ה' יתברך מצד דרכיו ופעלותו, וזה היא השגה הפרטית האפשרית, כי ההשגה מצד עצמו ומהותו נמנעת היא, לפי שענינו נספר ונעלם אף מן המלאים: ודהניין הגדול הזה נכלל בפסוק אחד מספר משלי, והוא זה (משל כי, ביבד אליהם הסתיר דבר וכבד מלכים חקר דבר, שלמה המלך עליו השלום גלה לנו בזה על ידיעת ה' יתברך שהוא שני חלקים נמנע ואפשר, הנמנע הוא החקירה על השגתו מצד עצמו ומהותו, ועל זה אמר הסטר דבר, האפשר הוא חקירת מלכותו מצד דרכיו ופעלותו, ועל זה אמר יכבד מלכים

רְבִנָּנוּ

פָּרִשָּׁת בְּרָאָשִׁית

בראשית א'

ז בְּחִיִּי
שֶׁבַן פְּתִיב בְּמֵעֶשֶׁה שֶׁל כֹּל יֹם וַיּוֹם יְהִי בָּן). רַבִּי נָחָמִיה אָמֵר בַּיּוֹם רָאשׁוֹן נִבְרָא כָּל הָעוֹלָם, שֶׁבַן בְּתוֹב (פסוק י) 'יָצָא הָאָרֶץ', דָּכָר שַׁהוּא פֻּקּוֹד וּמוֹצֵן בִּידָה מִבְּרָאָשִׁית, מְשֻׁלָּל לִמְהָה הַדָּכָר דָּוֹמָה, וְהוּא שַׁהֲבִיא עַלְיכֶם הַמְבּוֹל (להלן ז), וְהַשְׁכֵּר לְנֵחֶה הַצְדִיק אֲשֶׁר מֵצָא חָנָן בְּעִינֵי ה' (להלן ח) וְגַנְצֵל (להלן ז). אָהָרְן לְמִדְתָּת שְׁפֵל הַעֲקָרִים הַעֲזוּזִים הָאֱלָהִים גַּם שְׁמַכְּטִים מְאַמְוּנָת חִדּוֹשׁ הָעוֹלָם, וְכָל הַתּוֹרָה בְּלָה מִסְדָּת וּבְנוּיָה עַלְיכֶם, וְכָל אַחֲרֵי וְאַחֲרֵי מַחְבִּיב אֶת חִבּוֹרָן, חִדּוֹשׁ הָעוֹלָם מַחְבִּיב הַהְשָׁגָחָה, וְהַהְשָׁגָחָה מַחְיִבְתָּה הַעֲנָשׁ וּהַשְׁכֵּר, וּמַחְיִבְתָּה אֶת הַנְּבוֹאָה, וּמַתְוֹךְ הַנְּבוֹאָה פָּבָא הַתּוֹרָה, וְאִם בָּן מַכְרָחָה הַיָּה לְהַתְּחִיל הַתּוֹרָה בְּחִדּוֹשׁ הָעוֹלָם, וְזֶהוּ שְׁפָתִיב (בראשית א א) בְּרָאָשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ':

אֱלֹהִים. על דָּרְךְ הַפְּשָׁטָת לְשׁוֹן אֱלֹהִות, וּפְרוֹשָׁוּ בְּעֵל הַמְחֹות בְּלָם, וּמִזְהָה הַתְּעֻטָּם לְאָמֵר אֱלֹהִים, וְלֹא אֱלֹהָה, כִּי אָם אֱלֹהִים בְּלָשׁוֹן רַבִּים, וְכָנְאָלֹהִים קְדָשִׁים הוּא' (יהושע כד ט), כִּי הוּא פּוֹלֵל הַקְּדָשָׁות בְּלָם (ראה יוֹשָׁלָמי בְּרוּכָה פ"ט ה"א), וְכָנְאָלְךָ דָּרְךְ הַלְּשׁוֹן בְּמִמְשְׁלַת הַשְּׁפָלִים, אֲדֹנִים קָשָׁה' (ישעה יט ז), בְּלָשׁוֹן רַבִּים, וְזֶה לָגֶל מַעֲלוֹת הָאָדוֹן וּלְרַבִּי מִינִי הַפְּמַשְׁלָה שִׁישׁ לוּ, וְזֶה בְּבָשָׂר וְדָם, אָף כִּי בְּהָה יִתְּבַּרְךְ אֲשֶׁר מִינִי הַפְּמַשְׁלָה שֶׁלֹּו אֵין לְהָם מִסְפָּר, וְכָל הַמּוֹשָׁלִים אֵין מִמְשָׁלָתָם רַק מִמְּנָה, וְהוּא אַחֲרֵי וְכָחֹתָיו רַבִּים. וְכָنְאָמֵנָה הַלְּשׁוֹן בְּשֶׁアָרְבָּה הַמְלֹות, לְלִיל שְׁמָרִים הָוָא' (שםות יב מ), יּוֹם כְּפָרִים הָוָא' (וַיָּקָרָא כָּה). וְעוֹד יָשׁ לְפִרְשָׁן, כִּי נִקְרָא אֱלֹהִים בְּבָרִיאת הָעוֹלָם לְפִי שְׁבָרָא עַולְמוֹ בְּחַכְמָה וּבְתִבְונָה, הוּא שְׁכַתּוֹב (משל ג יט) 'ה' בְּחַכְמָה יָסֶר אָרֶץ כּוֹן שָׁמִים בְּתִבְונָה':

וְעַל דָּרְךְ הַמְדָרֵשׁ הַשָּׁם הַזֶּה עַיְינָנוּ שׁוֹפְט (מכילתא ב' מ"ט ד' הי' ז), וְזֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שםות כב כ) אֱלֹהִים לֹא תְּקַלֵּל' וּתְרַגֵּם אָוֹנְקָלוֹס 'דִּינָא', וּפְסוֹק מְלָא הָוָא (טהילים עה ח) 'כִּי אֱלֹהִים שְׁפָט וְהַשְּׁפָלִיל וְהַיְרִים', נִקְרָא בְּכָאָן בְּשֵׁם הַהָה עַל שֵׁם שְׁבָרָא הָעוֹלָם בְּמִדְתָּת הַדִּין (ראה ביר יב ט):

וְעַל דָּרְךְ הַקְּבָלה הַשָּׁם הַזֶּה שְׁמִי מְלֹות הַם יָאֵל הַם, וְהַגָּהָה הַגָּהָה פְּרוֹשָׁה הַיּוֹדָה, יְזִכּוֹר אֶת בּוֹרָאָךְ (קהלת יב א) מְלָא בְּיוֹדָה, וְהַפְּשָׁכֵל יְכִין: אֶת הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ. מְלֹת אֶת בְּכָל מִקּוּם לְרֹפּוֹת (ראה פ"ח יב): וְעַל דָּרְךְ הַפְּשָׁט בָּאוּ

אָוֹתוֹ מִשֵּׁם, הוּא שָׁנָאָמֵר (להלן ג כד) 'וַיִּגְּרַשׁ אֶת הָאָדָם', וְגַם נִתְּבָאֵר הַעֲנָשׁ לְקַיֵּן עַל הַרְצִיחָה (להלן ד א-ב), וְהַשְׁכֵּר לְחַנּוֹק שְׁהַתְּהִלָּה עַם הָאֱלָהִים (להלן ה כה), גַּם עָנֵש אֶנְשִׁי דָוָר הַמְבּוֹל עַל מֵעֶשֶׁה הַזְּנוּת, וְהַשְּׁכֵּר אֶלְקָבָא עַלְיכֶם הַמְבּוֹל (להלן ז), וְהַשְׁכֵּר לְנֵחֶה הַצְדִיק אֲשֶׁר מֵצָא חָנָן בְּעִינֵי ה' (להלן ח) וְגַנְצֵל (להלן ז). אָהָרְן לְמִדְתָּת שְׁפֵל הַעֲקָרִים הַעֲזוּזִים הָאֱלָהִים גַּם שְׁמַכְּטִים מְאַמְוּנָת חִדּוֹשׁ הָעוֹלָם, וְכָל הַתּוֹרָה בְּלָה מִסְדָּת וּבְנוּיָה עַלְיכֶם, וְכָל אַחֲרֵי וְאַחֲרֵי מַחְבִּיב אֶת חִבּוֹרָן, חִדּוֹשׁ הָעוֹלָם מַחְבִּיב הַהְשָׁגָחָה, וְהַהְשָׁגָחָה מַחְיִבְתָּה הַעֲנָשׁ וּהַשְׁכֵּר, וּמַחְיִבְתָּה אֶת הַנְּבוֹאָה, וּמַתְוֹךְ הַנְּבוֹאָה פָּבָא הַתּוֹרָה, וְאִם בָּן מַכְרָחָה הַיָּה לְהַתְּחִיל הַתּוֹרָה בְּחִדּוֹשׁ הָעוֹלָם, וְזֶהוּ שְׁפָתִיב (בראשית א א) בְּרָאָשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ':

א (א) בְּרָאָשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ:

בְּרָאָשִׁית. על דָּרְךְ הַפְּשָׁט מְלֹת בְּרָאָשִׁית כָּאַלְוָה אָמֵר 'בְּרָאָשָׁוֹנה', וּמָה שֶׁלֹּא אָמֵר 'בְּרָאָשָׁוֹנה', מִפְנֵי שְׁמַלְתָּה בְּרָאָשִׁית כָּוֹלְתָּה טֻעַם גְּדוֹלִים וּעֲצֹוּמִים רַבִּים וּנוֹכְבִּים, מִה שֶׁלֹּא תְּכַלֵּל מְלֹת 'בְּרָאָשָׁוֹנה':

וְעַל דָּעַת בְּשֵׁי (ד"ה בְּרָאָשִׁית בָּרָא) מְלֹת בְּרָאָשִׁית סִמוֹכָה, וְכָנְאָלְכָה בְּרָאָשִׁית שְׁבָמְקָרָא, וְלֹא נִבְרָא בַּיּוֹם הָרָאשׁוֹן רַק הָאָור בְּלָבָד, וּשְׁעוֹר הַפְּתֻוב בְּרָאָשִׁית בְּרִית הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ, 'וְהָאָרֶץ הִתְהַחֵת תְּהַזֵּה' (פסוק ז) 'וַיִּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אָור' (פסוק ג), וְהַפְּלִיל נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי הָאָור. וְאָמֵר פִּי הָוָא כָּמוֹ 'תְּחִילָת דָּבָר הַבְּחֹשָׁע וְיִאמֶר ה' אֶל הַוּשְׁעָ' (חוֹשָׁע א ב). וְדַעַת סִמוֹכָה, וְכָנְאָלְכָה בְּרָאָשִׁית שְׁבָמְקָרָא, וְלֹא נִבְרָא בַּיּוֹם הָרָאשׁוֹן רַק הָאָור בְּלָבָד, וּשְׁעוֹר הַפְּתֻוב בְּרָאָשִׁית בְּרִית הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ, 'וְהָאָרֶץ הִתְהַחֵת תְּהַזֵּה' (פסוק ז) 'וַיִּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אָור' (פסוק ג), וְהַפְּלִיל הַבְּלִיל הָאָרְבָּה הוּא שְׁהָיא מִלְּה בְּפָנֵי עַצְמָה, אִינְכָה סִמוֹכָה, וְהִיא כָּאַלְוָה אָמֵר 'בְּרָאָשָׁוֹנה', וְהַעֲדָה עַל זֶה טֻעם הַמְלָה. וּעַיְינָנוּ הַפְּרִשָּׁה, כִּי הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ עַם תּוֹלְדוֹתֵיכֶם נִבְרָאוּ בַיּוֹם הָרָאשׁוֹן מִאֵין גָּמוֹר וּמִאָפִיסָה מִחְלָטָת, וְכָנְאָלְכָה לְשׁוֹן בְּרָאָשִׁית הַשָּׁמִים אֶת הָאָרֶץ בְּיּוֹם הָרָאשׁוֹן, קַיָּה לוּ לְכַפֵּבָרָא אֶת הַשָּׁמִים אֶת הָאָרֶץ: אָבָל הַעֲקר הוּא שְׁהָיא מִלְּה בְּפָנֵי עַצְמָה, אִינְכָה סִמוֹכָה, וְהִיא כָּאַלְוָה אָמֵר 'בְּרָאָשָׁוֹנה', וְהַעֲדָה עַל זֶה טֻעם הַמְלָה. וּעַיְינָנוּ הַפְּרִשָּׁה, כִּי הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ עַם תּוֹלְדוֹתֵיכֶם נִבְרָאוּ בַיּוֹם הָרָאשׁוֹן מִאֵין גָּמוֹר וּמִאָפִיסָה מִחְלָטָת, וְכָנְאָלְכָה לְשׁוֹן בְּרָאָשִׁית הַשָּׁמִים אֶת הָאָרֶץ בְּיּוֹם הָרָאשׁוֹן, קַיָּה לוּ לְכַפֵּבָרָא אֶת הַשָּׁמִים אֶת הָאָרֶץ: בְּמִדְרָשׁ (ראה מהומא ישן א), רַבִּי יְהוֹדָה וְרַבִּי נָחָמִיה, רַבִּי יְהוֹקָה אָמֵר בְּשֶׁבֶת יְמִים נִבְרָא כָּל הָעוֹלָם,

רבנו

פרק'ת בראשית

בראשית א ב'

וזהו בירור הכתוב ארבע יסודות שיש בצורה זו, והם, אש ורוח והעפר, ומלה הארץ פוללה ארבעה, והוא כלל העולם השם, ואך על פי שישׁוֹד העפר הוא אחרון, הוציאו מהו ובאו, באר כי הארץ אחריה הארץ היזה תוהו ובאו, ופרוש תהו ובאו חמר וצורה, וזהו יאת כל אלה ירי שהלביש לאוטו חמר צורה, וזהו יאת כל אלה ירי עשתה ויהי כל אלה ירי עשתה, ואמר יאת כל אלה, בלומר כל אלה הנמצאים ידי עשתה, ואחר שעה זיהי כל אלה ביצוריהם עתה. ולפי זה החמר נברא תחוללה, ואחנייו לא היזה בראה כי אם יצירה ועשיה, לפי שהכל המצא מינו והלביש יצירות, ובבריאה זו הייתה קדשה קדשה דקה ואין בה מפש כי זה עליון במקלחת תיקות ו壽命, וזה מתחזון במקלחת העבי והעכירות:

וآخر שהתחל מן הארץ טהו לסדר היסודות בסדור הארץ, והוא האש והרוח והמים, והנפער וחשד, הוא האש היסודית שהיא חסוכה, והקדימו לרים מפני שהאש מקיים על הרום, והקדים הרום למים כי הרום מקיים על המים והמים מקיים על הארץ. והסדור הזה בעצמות מצינו בספר קהלה ובספר איוב, וכולם שהתחל בآنמן מקדשה שאמר והארץ היהת תהו ובאו, כיון התחל בספר קהלה מן המקדשה, שאמר (שם פסוק י' הארץ לעולם עמדת), והנפער אחרי כן (שם פסוק י' יונרה השם ובה השם), זהו יסוד האש, ואמר אחרי כן (שם פסוק ו') סובב סבב הולך הרום, ואמר אחרי כן (שם פסוק ז') כל הנחלים היכלים אל הים. וכן באיוב התחל מן המקדשה גם כן, שאמר (איוב כח כד) כי הו לא קצת הארץ ייביט פחת כל הימים יראה, זהו יסוד האש, לעשות לרים משקל ומים פתן במדיה (שם פסוק כה), הוא הסדור עצמו שבכאן בספר בראשית, גם בספר קהלה, לפי שלשיהם ספרי המחקן ודריהם מיסדים על חכמת השבע. והודיעו לנו הכתוב כאן באמרו והארץ היהת תהו ובאו, כי הארץ לבשה צורה, ותחשך שהוא האש מקיים למלחה מן המים והעפר מערכיהם שקרא לשניהם יחד תהום, כמו הים שהעפר מערכם בהם הם נקראים תהום, ענן שבתו ויונה ב תהום יסכווי, והרום מנשכת ותפנס בחשך תהו, בלומר חמר אין בו מפש, והיזה באה:

שני אתין הלו לרבות את שני חקרים שברא הקדוש ברוך הוא, אחד שעשה מפניו שמים ואחד שעשה מפניו ארץ, וזה שפטוב (פסוק ב') וארץ היזה תהו ובאו, באר כי הארץ אחריה הארץ היזה תוהו ובאו, ופרוש תהו ובאו חמר וצורה, בלומר שהלביש לאוטו חמר צורה, וזהו יאת כל אלה ירי עשתה ויהי כל אלה ירי עשתה, ואחר שעה זיהי כל אלה ביצוריהם עתה. ולפי זה החמר נברא תחוללה, ואחנייו לא היזה בראה כי אם יצירה ועשיה, לפי שהכל המצא מינו והלביש יצירות, ובבריאה זו הייתה קדשה קדשה דקה ואין בה מפש נבראו כל הנבראים בשמים ובארץ:

ועל דרך המדרש כיר א ז' את השמים ואת הארץ, את השמים לרבות חמה ולכנה כוכבים ומזלות, ואת הארץ לרבות אילנות ודשאים וכן עדן. ותדברים האלה כל כל הנבראים בעלי גוף (רמ"ג):

(ב) והארץ היהת תהו ובאו וחשך על פניו תהום ורום אליהם מרחפת על פניו הימים:

והארץ היהת תהו ובאו. הוא החמר שאין בו מפש ואין השם נתפס בו, והוא מלשון רבותינו ז"ל (קידושין מ') בთזה על הראשונות, שם בא אדם לנזר בו שום דבר תהוא ונמלך לגורתו בשם אחר, לפי שלא לבש צורה שיטפס בה השם, והחמר הזה נקרא בלשון התורה תהו, ובילשון הפליטוספים 'היולי'. ובאו הוא הצורה הנבלשת לחמר והוא מלחה מרובת ב'בו הוא', בלומר דבר שיטש בו צורה. ומהז אמר הפטוב (ישעיה לד א') יונטה עלה קו תהו ואבני בהו, יחס ה'קו' ל'תהי' שהוא הארץ הארץ שאין בו מפש, לפי שהקו הוא שיראה לאמן מחשבת הבניין שהוא לעשות, והמלח נגזרת מן קוה קוimi ה" (הלים מ. ב). ויחס הארץ ל'באו' שהוא צורה, לפי שהאבנים הם צורת הבניין. ויבא הקשור בשני הכתובים אלה, בתוללה ברא יש מאין, בעל הכהות כלן, חמר השמים והחמר הארץ, והארץ אחריה הארץ היזה תהה תהו, בלומר חמר אין בו מפש, והיזה באה שהלביש אותה צורה: